

تردیدی نیست که دانش و فرهیختگی در رقم زدن سرنوشت ملت‌ها نقشی موثر و کارساز دارد. یکی از اصلی‌ترین کانون‌هایی که می‌تواند در انعکاس و ایفای این مسئولیت ملی، دینی، و تاریخی به‌درستی نقش‌آفرین باشد، مراکز تحقیقاتی است.

علم و تجربه ثابت کرده است که بدون مطالعه و تحقیق یا مشکلات به‌صورت ریشه‌ای حل نمی‌شود و یا مشکلات جدیدتری اضافه می‌شود. بسیاری از معضلات ما در زمینه کیفیت محصولات/خدمات، چگونگی بهره‌برداری و اجرای پروژه‌ها، بهینه‌سازی و بهبود روش‌های انجام کار و مدیریت نیروی انسانی می‌تواند زمینه تحقیقاتی بسیار مناسبی برای کارشناسان و پژوهشگران و دانشجویان علاقمند باشد. این امر مهم میسر نمی‌شود مگر با حاکم شدن عقلانیت در اداره امور، احترام به خلاقیت، نوآوری، زاینده‌گی علمی، ارج نهادن به متفکر و عدم نگرش اقتصادی/آنی به مقوله پژوهش.

در دنیای امروز، توسعه مانند بسیاری از مقوله‌ها یک مساله جهانی شده و ما نیز لاجرم در این راه قدم نهاده‌ایم و برای رسیدن به آن به چهار عامل فرهنگ، تخصص، سرمایه و نظام مناسب نیازمندیم.

به گفته جامعه‌شناسان و اقتصاددانان زیر بنای توسعه، نیروی انسانی توسعه یافته است. تا زمانی‌که ما به این چنین انسانی دست پیدا نکنیم، جامعه ما به توسعه مطلوب نخواهد رسید. محل پرورش این انسان دانشگاه، کتابخانه، مراکز آموزشی و علمی و تحقیقاتی است. وظیفه این مراکز تربیت نیروی انسانی است که عالم، متخصص و خلاق باشد و در هر بخشی که قرار گرفت، بتواند به‌راحتی بعد از یک دوره کوتاه کارشناسی در آن رشته، مشکلات اساسی آن قسمت را حل کند. اگر به تحقیقات و ضرورت انجام آن در سطوح مختلف قائل

هستيم، اين كار توسط نيروي انساني كارآزموده، آموزش ديده
و توسعه يافته قابل انجام است.